

Arrest

nr. 170 483 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 16 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BERKMOES, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 14 juli 2015 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie in de hoedanigheid van werkzoekende. Eveneens wordt voor haar drie minderjarige

kinderen een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van hun Nederlandse moeder, eerste verzoekende partij.

1.2. Op 13 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 19 januari 2016. De motieven zijn de volgende:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14.07.2015 werd ingediend door:

Naam: J., I. J. (...)

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

+ minderjarige kinderen J. G. D. F. (...) RR (...)

J. S. L. J. (...) RR (...)

J. R. J. S. (...) RR (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 14.07.2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art.40, §4,1ste lid van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs VDAB, bewijs aansluiting ziekenfonds en arbeidsovereenkomsten dienstencheques.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene slechts gewerkt heeft van 12.10.2015 tot 16.10.2015. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op dit ogenblik is tewerkgesteld. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan betrokkene uiteraard de inschrijving niet genieten als werknemer (art. 50, §1 van het KB van 08.10.1981). Betrokkene dient bijgevolg als werkzoekende beschouwd te worden.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij is ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. Zij toont aan de hand van de bewijsstukken bijgevolg wel te voldoen aan de eerste vereiste maar zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is niet omdat betrokkene in het verleden reeds de kans heeft gekregen om enkele dagen met dienstencheques te werken, dat de kans op tewerkstelling zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Een inschrijving bij de VDAB en achterhaalde tewerkstelling geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. Nergens in het dossier zit verder enige informatie omtrent behaalde kwalificaties of diploma's, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Gezien deze elementen kan het recht op verblijf als werkzoekende ook niet worden toegestaan.

Aangezien het verblijfsrecht van de moeder geweigerd wordt kan het verblijfsrecht voor de minderjarige kinderen J. G. D. F. (...), J. S. L. J. (...) en J. R. J. S. (...), niet erkend worden. Er kan voor de kinderen geen toepassing gemaakt worden van het art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van de kinderen, om zich bij te voegen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkenen het

bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende en bloedverwant in neergaande lijn aangevraagd op 14.07.2015 hen geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd worden om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat uitsluitend is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt verzoekende partij de schending aan van *"artikel 40, §4, 1° lid"* van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het tweede middel, dat zowel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, derde lid en 14, vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Omwille van hun onderlinge verwevenheid, worden beide middelen samen behandeld.

De middelen worden als volgt weergegeven in de syntheseseminarie:

"Verweerster stelt: nergens in het dossier zit verder enige informatie omtrent behaalde kwalificaties of diploma's, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen.

Verzoekster legde de stukken neer die conform de Vw. en artikel 50§2, 3° KB 08.10.1981 vereist worden.

Wanneer men rekening houdt met de vorige tewerkstelling van betrokkene en de door haar neergelegde inschrijving bij de VDAB en haar opleidingsniveau kan er redelijkerwijze geconcludeerd worden dat het voor verzoekster wel realistisch is om werk te vinden.

Zij beschikt over een MBO-4 diploma, er werd een procedure gestart tot omzetting van dit diploma naar de Belgische equivalent ervan.

Uw Raad oordeelde eerder dat het feit dat een eerdere tewerkstelling door afwezigheid werd beëindigd en dat de kansen van de werkzoekende onzeker zijn, dit op zich geen voldoende reden vormt om het verblijf te beëindigen (RvV 28481).

Door te stellen dat het niet aannemelijk is dat betrokkene een reële kans maakt op tewerkstelling en door geen rekening te houden met de door verzoekster neergelegde stukken schendt verweerster artikel 40§4, 1° lid Vw. en artikel 50§2, 3° van het KB van 08.10.1981 alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 7 lid 3 en 14 lid 4 richtlijn 2004/38/EG

Verweerster meent een BGV te moeten afleveren en verwijst hiervoor naar artikel 7, eerste lid, 2° Vw.

Verzoekster beroept zich op artikel 7 lid 3 en artikel 14 lid 4 van de richtlijn 2004/38/EG dat stelt:

In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Anders dan verweerster voorhoudt heeft verzoekster wel de nodige stukken bijgebracht en aangetoond dat ze een reële kans maakt op tewerkstelling.

Door aan verzoekster het verblijfsrecht te weigeren heeft verweerster artikel 7 lid 3 en 14 lid 4 van richtlijn 2004/38/EG geschonden.

Verzoekster merkt op dat verweerster in haar nota wel verwijst naar dit tweede middel maar hier vervolgens niet verder op ingaat, dus dit ook niet weerlegt.”

3.2. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis worden gebracht (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

3.3. De artikelen 7, derde lid en 14, vierde lid van de Burgerschapsrichtlijn werden omgezet in de artikelen 40, §4, 1° en 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Nu de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient gesteld dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Verzoekende partij kan de schending van de door haar aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG bijgevolg niet dienstig aanvoeren als annulatiegrond.

De Raad wijst er nog op dat, voor zover verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 7, derde lid van voormelde richtlijn, zij sowieso nalaat aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt, zodat het middel in die zin onontvankelijk is.

3.4. In zoverre de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangehaald. Dit artikel bepaalt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)”*

3.5. Verzoekende partij diende een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat zij volgende documenten voorlegde:

- een inschrijvingsbewijs bij de VDAB,
- een “*Arbeidsovereenkomst dienstencheques*” van 13 oktober,
- een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds.

3.6. Vooreerst stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij geen inschrijving als EU-werknemer kan genieten, aangezien uit nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat zij slechts heeft gewerkt van 12 oktober 2015 tot 16 oktober 2015 en zij op basis van een achterhaalde tewerkstelling aldus geen inschrijving als werknemer kan genieten. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

3.7. Voor wat betreft de inschrijving als werkzoekende, stelt de gemachtigde het volgende:

“Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij is ingeschreven bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. Zij toont aan de hand van de bewijsstukken bijgevolg wel te voldoen aan de eerste vereiste maar zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is niet omdat betrokkene in het verleden reeds de kans heeft gekregen om enkele dagen met dienstencheques te werken, dat de kans op tewerkstelling zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Een inschrijving bij

de VDAB en achterhaalde tewerkstelling geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. Nergens in het dossier zit verder enige informatie omtrent behaalde kwalificaties of diploma's, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Gezien deze elementen kan het recht op verblijf als werkzoekende ook niet worden toegestaan."

3.8. De Raad wijst erop dat Unieburgers het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken, daar het impliciet deel uitmaakt van het recht van vrij verkeer van werknemers (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). Dit vrij verkeer van werknemers strekt zich uit tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122), met andere woorden zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij "werk zoekt" als dat hij een "reële kans maakt om te worden aangesteld".

Artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, dat verzoekende partij tevens geschonden acht, legt vast welke documenten in dit geval dienen te worden overgelegd:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"*

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) eveneens cumulatief moeten worden vervuld.

3.9. Verzoekende partij bemerkt dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, zij wel degelijk de stukken heeft neergelegd die conform "de vreemdelingenwet" en "artikel 50, §2 van het vreemdelingenbesluit" worden vereist. Wanneer rekening wordt gehouden met haar vorige tewerkstelling, in combinatie met het neergelegde inschrijvingsbewijs bij de VDAB én haar opleidingsniveau, kan er volgens haar redelijkerwijze worden geconcludeerd het voor haar realistisch is om werk te vinden.

Waar zij verwijst naar haar opleidingsniveau, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij de beoordeling of zij een reële kans maakt om kans te maken op een tewerkstelling, en zij stelt dat zij over een "MBO-4 diploma" beschikt, en dat er bovendien een procedure werd gestart "tot omzetting van dit diploma naar de Belgische equivalent ervan", stelt de Raad, samen met verwerende partij in de nota met opmerkingen, vast dat deze elementen niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde bij de vermelde aanvraag zodat hij er dan ook geen rekening mee kon houden. Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen kopie heeft neergelegd van haar diploma, noch heeft zij een bewijs voorgelegd dat zij een procedure is gestart om dit diploma in België te laten erkennen. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag enig bewijs heeft voorgelegd waaruit haar opleidingsniveau kan worden afgeleid.

De Raad wenst er in dit verband volledigheidshalve nog op te wijzen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de indiener zelf rust, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus toe de vereiste stukken voor te leggen, conform artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit, om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om

het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809), quod non in casu. De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld, is derhalve niet aangetoond.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte voor te leggen.

Op basis van de voorgelegde stukken stelt de gemachtigde dat verzoekende partij wel voldoet aan de eerste voorwaarde, dit is de inschrijving bij de VDAB, maar niet aan de tweede voorwaarde, met name een reële kans op tewerkstelling. De gemachtigde wijst op volgende gegevens:

- Verzoekende partij heeft op basis van de afgesloten arbeidsovereenkomst dienstencheques slechts gewerkt van 12 oktober 2015 tot 16 oktober 2015, zoals blijkt uit nazicht van de RSZ-databank, dit is slechts vijf dagen.

Dit gegeven wordt op zich niet betwist in de synthesesmemorie.

- Een kans om in het verleden enkele dagen met dienstencheques te werken, maakt niet dat de kans op tewerkstelling zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen

- Een inschrijving bij de VDAB en een achterhaalde tewerkstelling geven geen garantie op werk in de nabije toekomst

- Nergens in het dossier zit enige informatie over behaalde kwalificaties of diploma's, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen.

- Zoals reeds opgemerkt, blijkt uit het administratief dossier dat, in tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de synthesesmemorie, nooit een bewijs werd bijgebracht omtrent haar opleidingsniveau.

In de mate dat verzoekende partij terug verwijst naar de stukken die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd, dit is het bewijs van haar vorige tewerkstelling en het bewijs van inschrijving bij de VDAB, en zij vasthoudt aan de stelling dat hieruit wel kan worden afgeleid dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling, merkt de Raad op dat verzoekende partij middels het louter uiten van kritiek de beoordeling die gemachtigde dienaangaande heeft gemaakt van deze stukken niet in concreto weerlegt. Het besluit dat verzoekster niet aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling komt de Raad – in het licht van de achterhaalde tewerkstelling van vijf dagen en een inschrijving van de VDAB en bij gebrek aan enige informatie over behaalde kwalificaties of diploma's, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen – niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor. In het licht van wat hierboven is besproken, toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de gemachtigde artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit heeft miskend. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een onzorgvuldige voorbereiding. Zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, heeft de gemachtigde bij zijn beoordeling rekening gehouden met alle voorliggende gegevens.

Een schending van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit, in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in eerste orde te worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981). Bovendien toont verzoekende partij niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad dat zij thans aanhaalt. Daarbij geeft verzoekende partij overigens zelf aan dat het arrest van de Raad handelt over een geval waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene werd beëindigd, hetgeen in casu niet het geval is.

3.10. In een derde middel, dat zowel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 41, tweede lid, eerste streepje van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het *“recht op behoorlijk bestuur”*.

Het middel luidt als volgt:

“Dit artikel, dat door het Hof van Justitie en het Gerecht van Eerste Aanleg erkend is als een algemeen rechtsbeginsel, houdt het recht in van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Verzoekster werd vooraf aan het nemen van de voor haar nadelige beslissing niet gehoord zodat artikel 41 lid 2a Handvest grondrechten EU werd geschonden en kwestieuze beslissing dient vernietigd te worden.”

3.11. De Raad wenst vooreerst op te merken dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van *“het recht op behoorlijk bestuur”* als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Daargelaten de aangevoerde schending van het hoorrecht – voor zover verzoekende partij hierop doelt –, laat zij na te expliciteren welke (andere) beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.12. Verzoekende partij bekritiseert dat zij *“vooraf aan het nemen van de voor haar nadelige beslissing niet gehoord”* werd, zodat artikel 41, tweede lid, eerste streepje van het Handvest werd geschonden en de *“kwestieuze beslissing”* dient te worden vernietigd.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y. S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van Unierecht, wordt in casu niet betwist.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 31 en 36).

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij door middel van een bijlage 19 van 14 juli 2015 werd uitgenodigd om met name een bewijs van reële kans op tewerkstelling voor te leggen en dit tegen ten laatste 14 oktober 2015. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen pas werden genomen op 13 januari 2016, dit is ruimschoots na de toegekende termijn van drie maanden om bewijsstukken voor te leggen van het feit dat verzoekende partij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoekende partij werd aldus de kans geboden om gehoord te worden omtrent haar verblijfsaanvraag. Zij had daarbij ruimschoots de kans om alle nuttige inlichtingen te laten gelden die zij in de verblijfsaanvraag kan en moet uiteenzetten – zoals bijvoorbeeld het neerleggen van haar MBO-4 diploma dat zij stelt te hebben behaald in Nederland – wat zij niet heeft gedaan.

In elk geval blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen zes maanden nadat verzoekende partij haar verblijfsaanvraag indiende. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft er op gewezen, specifiek wat werkzoekenden betreft, dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers is gewaarborgd zolang het Unierecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). In de zaak Antonissen stelde het

Hof vast dat er geen communautaire bepaling is die een termijn stelt voor het verblijf van EU-onderdanen die in een andere lidstaat werk zoeken. Het Hof stelde vervolgens vast dat een termijn van zes maanden zoals die was vastgesteld in de betreffende nationale wettelijke regeling in beginsel niet ontoereikend lijkt om de burger van de Unie in staat te stellen zich in de ontvangende lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven en een dergelijke termijn geen belemmering vormt voor het nuttig effect van het beginsel van het vrije verkeer. Hieruit volgt dus dat de lidstaten een redelijke termijn in acht dienen te nemen en dat zes maanden als een redelijke termijn kan worden beschouwd om aan te tonen dat je werk kan vinden. Aldus blijkt dat de gemachtigde een redelijke termijn van zes maanden heeft laten verstrijken zodat het niet kennelijk onredelijk is om na deze termijn van werkloosheid vast te stellen dat een reële kans op tewerkstelling niet afdoende wordt aangetoond.

Verder merkt de Raad op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot de loutere vaststelling dat zij diende te worden gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen, en dat, nu dit niet het geval is, deze beslissing dient te worden vernietigd. In het middel wordt bijgevolg geen enkel concreet gegeven aangereikt dat een bepalende invloed zou hebben gehad op het moment van de bestreden beslissing d.d. 13 januari 2016. Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aannemelijk.

Het derde middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.13. In een vierde middel, dat uitsluitend is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel wordt als volgt weergegeven:

“Als gevolg van de motiveringswet van 29 juli 1991 diende verweerster eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden te kunnen inroepen, het volstaat niet te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2°.

Verweerster heeft een dubbele motiveringsplicht: ze dient te motiveren waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te krijgen én moet er gepreciseerd worden waarom een BGV wordt afgeleverd.

Zie naar analogie RvV 101637 en 101636).

Bovendien is artikel 7 eerste lid, 2° Vw. niet van toepassing op onderhavige casus. Dit artikel slaat op een kort verblijf terwijl het verblijf van verzoekster meer dan 3 maanden bedraagt.”

3.14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het bestreden bevel bevat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, eveneens een motivering in feite. Met name wordt gesteld dat aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd *“aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende en bloedverwant in neergaande lijn aangevraagd op 14.07.2015 hen geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd worden om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”* Verzoekende partij kan in casu derhalve niet ernstig volhouden dat het bestreden bevel niet de *“feitelijke gegevens”* vermeldt op grond waarvan de gemachtigde meent toepassing te kunnen maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is, aangezien dit artikel slaat op een kort verblijf, terwijl dit geval een aanvraag om een verblijf van meer dan drie maanden betreft, merkt de Raad op dat dit betoog evenwel niet kan worden aangenomen. Verzoekende partij beroept zich in casu inderdaad op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, doch de gemachtigde stelde in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden hiertoe. In deze situatie valt een vreemdeling die verder noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, terug op de situatie waarbij hem op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten ‘kan’ of ‘moet’ worden gegeven. In deze situatie dient te worden aangenomen dat ook artikel 8 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt, dat voorziet dat het bevel de bepaling van artikel 7 die werd toegepast vermeldt.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient nogmaals te worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981). Bovendien toont verzoekende partij niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad dat verzoekende partij thans aanhaalt. Immers werd in die arresten vastgesteld dat de bevelen geheel niet waren gemotiveerd conform artikel 8 van het EVRM, wat hier wel het geval is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3.15. Verzoekende partij voert in een vijfde middel, dat uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel gaat als volgt:

“Artikel 74/13 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de derdelandsonderdaan.

Hieruit volgt dat het bevel afdoende dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot het hoger belang van de kinderen, het gezins -en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekers. De kinderen van verzoekster zijn 2,5, 10 en 15 jaar oud en gaan in België naar school.

De partner van verzoekster en vader van haar kinderen werkt in Nederland en verblijft met zijn gezin in België.

*Uit het administratief dossier blijkt afdoende dat verzoekster samenwoont met haar partner en 3 kinderen te (...)
Elke motivering in casu ontbreekt.”*

3.16. Verzoekende partij wijst erop dat in het bevel afdoende diende te worden gemotiveerd omtrent het belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand en deze van haar minderjarige kinderen. Verzoekende partij benadrukt in eerste orde dat haar kinderen 2,5, 10 en 15 jaar oud zijn en dat zij in België naar school gaan. Ten tweede haalt verzoekende partij aan dat haar partner, die de vader is van haar kinderen, in Nederland werkt en met haar en haar kinderen in België verblijft. Verzoekende partij betoogt dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat zij en haar partner en hun drie kinderen op hetzelfde adres verblijven.

3.17. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In eerste orde dient te worden vastgesteld dat het standpunt dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd en dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven in België en het hoger belang van de kinderen, feitelijke grondslag mist.

De bestreden beslissing bevat immers een specifieke motivering met betrekking tot de gezinssituatie van de verzoekende partij waarbij wordt vastgesteld dat: *“Aangezien het verblijfsrecht van de moeder geweigerd wordt kan het verblijfsrecht voor de minderjarige kinderen J. G. D. F. (...), J. S. L. J. (...) en J. R. J. S. (...), niet erkend worden. Er kan voor de kinderen geen toepassing gemaakt worden van het art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van de kinderen, om zich bij te voegen.”* Aldus worden deze minderjarigen eveneens vermeld op het bestreden bevel en dienen zij, samen met verzoekende partij, het grondgebied te verlaten binnen de daarin vermelde termijn. In die zin werd rekening gehouden met en gemotiveerd omtrent het gezinsleven dat de gemachtigde bekend was op het moment van de bestreden beslissing en werd tevens rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat haar kinderen nog jong zijn en dat zij hier school lopen, dient allereerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij dit betoog niet staft. Deze bewering vindt op zich ook geen steun in het administratief dossier. Daarnaast moet worden geduid dat – in de veronderstelling dat deze kinderen onderwijs zouden volgen in België – geenszins blijkt dat deze kinderen in hun land van herkomst, dit is Nederland, niet naar school zouden kunnen gaan. De synthesememorie bevat dienaangaande ook geen toelichting. Het jongste kind is nog niet schoolplichtig, de oudste kinderen zijn respectievelijk 10 en 15 jaar oud. De kinderen dienden pas overigens op 14 juli 2015 een verblijfsaanvraag in. Aldus moet worden aangenomen dat zij voorheen reeds onderwijs genoten in Nederland, minstens blijkt het tegendeel niet uit het administratief dossier.

Daarbij wenst de Raad nog te onderstrepen dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, hoe dan ook in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betreft de kritiek dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de partner van verzoekende partij, die tevens de vader is van haar kinderen en die met zijn gezin in België verblijft en dat hieromtrent niet gemotiveerd werd in het bestreden bevel, kan worden verwezen naar de uiteenzetting onder punt 3.20. Nu blijkt dat in het administratief dossier geen enkel spoor is terug te vinden over deze persoon, en verzoekende partij zich tevens beperkt tot de loutere vermelding van haar “*partner*” en de “*vader*” van haar kinderen, kan de gemachtigde niet worden verweten met dit “*gezinsleven*” geen rekening te hebben gehouden. In die zin blijkt ook niet dat een motivering vereist was conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat diende te worden gemotiveerd omtrent hun gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat het niet betwist is dat verzoekende partij nooit heeft aangegeven dat zij of haar minderjarige kinderen enig gezondheidsprobleem hebben. Dit element wordt ook niet verder toegelicht in de synthesememorie. De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde met dit element rekening diende te houden bij de afgifte van het bestreden bevel en hieromtrent diende te

motiveren in voormelde beslissing, minstens toont verzoekende partij haar belang bij dit onderdeel van het middel geheel niet aan.

Uit het voorgaande blijkt derhalve geenszins dat de gemachtigde de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend. Evenmin wordt aangetoond dat het bestreden bevel op kennelijk onredelijke wijze zou zijn gegeven of dat deze beslissing is gesteund op een onjuiste feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.18 In een zesde en laatste middel, dat eveneens uitsluitend is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel worden als volgt toegelicht:

“Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Verweerster heeft nagelaten een belangenafweging te doen, haar beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel.

Er wordt door verwerende partij niet aangetoond dat een verwijdering van verzoekster en haar kinderen met haar partner en vader van de kinderen noodzakelijk en in het belang voor de openbare orde is, zodat de schending van artikel 8 EVRM vaststaat.

Gezinsleden worden immers van elkaar gescheiden en dit tast het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven aan.³

R.v.St. nr. 79.295,16 maart 1999

... de echtgenote komt België binnen zonder visum.

Een bevel tot verlaten van het grondgebied is afgeleverd. De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art. 8.2 EVRM.

De uitvoering van het bevel tot verlaten van het grondgebied zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied haar ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.”

3.19. Verzoekende partij bekritiseert dat in het bestreden bevel geen belangenafweging is gebeurd in het licht van artikel 8 EVRM. Zij wijst erop dat door de gemachtigde niet is aangetoond dat een scheiding tussen haar en haar kinderen en haar partner/vader van haar kinderen “noodzakelijk en in het belang voor de openbare orde is, zodat de schending van artikel 8 EVRM vaststaat”.

3.20. Daargelaten de vaststelling dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft, zodat geen toetsing plaatsvindt aan artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekende partij verkeerdelijk lijkt voor te houden, merkt de Raad op dat, wanneer een risico van schending van het respect voor gezinsleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats wordt nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip 'gezinsleven', dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Een de facto relatie van een koppel kan onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' vallen. Hiertoe moeten een aantal relevante factoren worden aangetoond zoals de duur van hun relatie, een eventuele samenwoning en de vraag of het koppel een engagement t.a.v. elkaar heeft aangetoond door het krijgen van kinderen of op een andere wijze (EHRM 20 september 2002, nr. 50963/99, Al-Nashif v. Bulgarije, par. 112.)

Verzoekende partij voert aan dat zij en haar drie minderjarige kinderen in België een beschermenswaardig gezinsleven leiden met haar partner, die de vader is van haar kinderen. Deze persoon zou in Nederland werken doch met hen samenwonen in België.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen vaststelt dat uit geen enkel stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de partner van verzoekende partij, die tevens de vader zou zijn van haar kinderen, in België zou verblijven. Daarboven kan uit geen enkel stuk in het administratief dossier worden afgeleid wie de vader is van deze minderjarige kinderen, laat staan dat de Raad op basis van deze informatie kan vaststellen dat deze persoon daadwerkelijk op hetzelfde adres, of zelfs in België, zou verblijven. Van deze persoon is kortom geen enkel spoor terug te vinden in de gegevens waarin de Raad inzage heeft. Er werd aan de verwerende partij op geen enkel moment kenbaar gemaakt dat de partner in België zou verblijven bij verzoekende partij en hun kinderen; Ook in de synthesememorie wordt enkel gesproken over de "*partner*" van verzoekende partij en de "*vader*" van die kinderen, zonder de precieze identiteit van deze persoon weer te geven. De synthesememorie bevat verder ook geen bijlagen ter staving van de beweringen dienaangaande.

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat in casu het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen verzoekende partij/haar minderjarige kinderen en haar "*partner*"/hun "*vader*" geheel niet wordt aangetoond.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde effectief rekening diende te houden met dit gezinsleven. De gemachtigde was derhalve er niet toe gehouden om een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM te maken. Een schending van artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zesde middel is ongegrond.

3.21. Verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES